

Elia – Nummer fire

Slaveri

Jeff Pippenger

2023-10-01

Elias' vitnesbyrd begynner når han kunngjør at det ikke skulle komme regn, unntatt på hans ord, i tre og et halvt år.

Og Elia, tisbiten, som var blant innbyggerne i Gilead, sa til Akab: Så sant Herren, Israels Gud, lever, for hvis åsyn jeg står, skal det i disse år ikke komme verken dugg eller regn, uten etter mitt ord. 1 Kong 17:1.

De tre og et halvt år representerer Thyatiras historie fra 538 til 1798. I 1798, ved slutten av tørkeperioden, kaller Elia Akab til Karmel. Den første engels budskap forkynte timen for Guds dom den 22. oktober 1844. Den første engels budskap var befalingen til Akab om å kalle hele Israel til Karmel.

Og det skjedde da Akab så Elia, at Akab sa til ham: Er det du som fører ulykke over Israel? Og han svarte: Jeg har ikke ført ulykke over Israel; men du og din fars hus, fordi dere har forlatt Herrens bud, og du har fulgt Baalene. Send nå bud og kall hele Israel sammen til meg på Karmel-fjellet, og dessuten Ba'als fire hundre og femti profeter og Asjera-profetenes fire hundre, de som eter ved Jesabels bord. Så sendte Akab bud til alle Israels barn og samlet profetene på Karmel-fjellet. Og Elia trådte fram for hele folket og sa: Hvor lenge vil dere halte til begge sider? Er Herren Gud, så følg ham; men er Ba'al det, så følg ham. Og folket svarte ham ikke et ord. 1 Kong 18:17–21.

Hele Israel ble samlet til Karmel på Elias' tid, noe som igjen representerte William Millers historie, da de tre menighetene i Åpenbaringen kapittel tre ble samlet. Menigheten som opprinnelig hadde flyktet ut i ørkenen i 538 for å unnsnippe Jesabels forfølgelse, slik den er fremstilt ved menigheten i Tyatira, kom ut av ørkenen som den generasjonen som skulle konfronteres med Elias' budskap, representert ved William Miller. Deretter åpnet dyret fra jorden sin munn og slukte forfølgelsens flom som var blitt sendt mot henne i ett tusen to hundre og seksti år.

Og jorden hjalp kvinnen, og jorden åpnet sin munn og slukte flommen som dragen hadde kastet ut av sin munn. Åpenbaringen 12,16.

I profetien er «en nasjons tale» handlingen til dens lovgivende og dømmende myndigheter, og i 1789 stadfestet De forente stater det guddommelige dokument som er De forente staters grunnlov, og beskyttet dermed de rettigheter og den frihet som var nødvendige for å gi vern mot forfølgelsen fra både Europas konger og den frafalne katolske kirke.

«Når nasjonen taler, er det handlingen til dens lovgivende og dømmende myndigheter.» The Great Controversy, 443.

I 1789, like før begynnelsen av De forente staters profetiske rolle som det sjette rike i Bibelsens profeti tok til, talte det som et lam, men ved søndagsloven vil det tale som en drage.

Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden; og det hadde to horn som et lam, og det talte som en drage. Åpenbaringen 13:11.

Begynnelsen og avslutningen på jorddyret er kjennetegnet ved at det taler. I 1798 kaller Akab hele Israel til Karmelfjellet, hvor Elia skal fremsette en prøve for å bevise overfor dem som ser på, om hebreernes Gud eller Jesabels gud er den sanne Gud. Jesabel hadde fire hundre og femti Ba'als-profeter og fire hundre lundprofeter. Den falske guden Ba'al var en mannlig guddom, og den falske guden Asjtarot var en kvinnelig guddom.

Disse to klassene av falske profeter representerer foreningen av kirke og stat, for når en mann og en kvinne fremstilles sammen i profetien, representerer kvinnen en kirke og mannen staten. Elia var undertallig med åtte hundre og femti mot én da han stod fram mot den vanhellige foreningen av kirke og stat, slik den ble representert ved de kvinnelige og mannlige falske guddommene og også ved ekteskapet mellom Akab og Jesabel. Akab og Jesabels fremstilling av kirke og stat representerer fordervelsen av republikanismens horn, og Ba'al og Astarte representerer fordervelsen av det protestantiske hornet.

Saken gjaldt Elias' protest mot den korrupte religionen som representeres av Tyatira i Åpenbaringen kapittel to. Elias representerte en protestant, for den eneste definisjonen på en protestant er en som protesterer mot Roma. Elias' protest representerer en protest mot sammenblandingen av kirke og stat, som fullbyrdes ved den uhellige alliansen mellom en korrupt stat og en korrupt kirke.

Men jeg har noen få ting imot deg: at du tillater kvinnen Jesabel, hun som kaller seg selv en profetinne, å lære og å forføre mine tjenere til å drive hor og til å ete avgudsoffer. Og jeg gav henne tid til å omvende seg fra sitt hor, men hun ville ikke omvende seg. Se, jeg kaster henne i sykeseng, og dem som driver hor med henne, i stor trengsel, dersom de ikke omvender seg fra sine gjerninger. Åpenbaringen 2:20–22.

Å spise representerer det budskapet du tar imot, og et budskap som er ofret til avguder, representerer katolisismens læresetninger, selve symbolet på den avskyelige avgudsdyrkelsen. Guds folk i middelalderens mørke tidsalder var kommet til å godta mange av katolisismens hedenske læresetninger, og særlig soldyrkelsen.

Utukt er et ulovlig forhold og representerer profetisk selve essensen av det Grunnloven forbyr: sammenblandingen av kirke og stat. Akab var i et ulovlig forhold til Jesabel, for som konge i Israel skulle han ikke gifte seg med en hedensk prinsesse. Jesus identifiserte Johannes Døperen som Elia, og Johannes konfronterte også det samme uhellige forholdet da han refset Herodes for å ha giftet seg med Herodias, sin brors hustru.

For Herodes hadde grepet Johannes, bundet ham og satt ham i fengsel for Herodias' skyld, hans bror Filips hustru. For Johannes sa til ham: Det er ikke tillatt for deg å ha henne. Matteus 14:3, 4.

Elias' konfrontasjon med Akab og Jesabel var et forbilde på Johannes' konfrontasjon med Herodes og Herodias, for begge forhold representerte et ulovlig forhold mellom kirke og stat. Sammen representerer de Elias-budskapet til de hundre og førtifire tusen, som konfronterer pavedømmet (Jesabel og Herodias), de ti konger som representerer De forente nasjoner (Akab og Herodes), og De forente stater, som representerer den falske profet (de falske profeter på Karmel og Salome, Herodias' datter).

Den profetiske settingen på Karmel innbefatter Elias' forsvar for Amerikas forente staters konstitusjon, som nedfeller prinsippet om at kirke og stat skal være adskilt.

Og det skjedde da Akab fikk se Elia, at Akab sa til ham: Er det du som volder Israel ulykke?
Og han svarte: Jeg har ikke voldt Israel ulykke, men du og din fars hus, fordi dere har forlatt Herrens bud, og du har fulgt Ba'alene. 1 Kong 18:17, 18.

Grunnloven fastslo at de to hornene, republikanisme og protestantisme, alltid skulle forbli atskilt fra hverandre. Men Åpenbaringen identifiserer at når Amerikas forente stater til sist taler som en drage, vil det skje når de frafalne kirkene i Amerikas forente stater tar kontroll og forener seg med den frafalne regjeringen.

«Men hva er 'dyrets bilde'? og hvordan skal det dannes? Bildet lages av dyret med de to horn, og er et bilde av dyret. Det kalles også dyrets bilde. For å lære hvordan bildet er, og hvordan det skal dannes, må vi da undersøke selve kjennetegnene ved dyret — pavedømmet.

«Da den tidlige kirke ble fordervet ved å forlate evangeliets enkelhet og godta hedenske skikker og seder, mistet den Guds Ånd og kraft; og for å få herredømme over folkets samvittighet søkte den støtte hos den verdslige makt. Resultatet ble pavedømmet, en kirke som behersket statens makt og benyttet den til å fremme sine egne formål, særlig til straff av 'kjetteri'. For at De forente stater skal kunne danne et bilde av dyret, må den religiøse makten i en slik grad beherske den sivile regjering at statens myndighet også vil bli benyttet av kirken til å gjennomføre dens egne formål.» The Great Controversy, 443.

Elia på Karmel-fjellet representerte millerittenes verk, og millerittene ble stadfestet som den sanne profet i kontrast til dem som nylig var kommet ut fra katolisismens innflytelse, men som ved sin forkastelse av lyset fra den første engel valgte å vende tilbake til Roma. Slik bestod den andre engels budskap våren 1844 i å identifisere de protestantiske kirkesamfunnene som Babylons døtre, og millerittene som det ekte protestantiske horn.

Da Gud førte det gamle Israel ut fra trelldommen i Egypt og gjennom vannene i Rødehavet, satte Han i gang en gradvis prøvingsprosess som begynte med prøven om den himmelske manna.

Over oss skinner det oppsamlede lyset fra fortidens tidsaldre. Beretningen om Israels glemsel er blitt bevart til vår opplysning. I denne tidsalder har Gud lagt sin hånd til å samle til seg et folk fra hver nasjon, slekt og tunge. I adventbevegelsen har Han virket for sin arv, slik som Han virket for israelittene da Han førte dem ut fra Egypt. I den store skuffelsen i 1844 ble Hans folks tro prøvet, slik hebreernes ble det ved Rødehavet.» Testimonies, bind 8, 115, 116.

Skuffelsen den 22. oktober 1844 førte til forståelsen av den himmelske helligdommen, som deretter fremstilte sabbatsprøven, på samme måte som manna-prøven ble den første i en serie på ti prøver for det gamle Israel.

«Herren gav meg følgende syn i 1847, mens brødrene var samlet på sabbaten i Topsham, Maine.

«Vi følte en uvanlig bønnens ånd. Og mens vi ba, falt Den Hellige Ånd over oss. Vi var meget lykkelige. Snart var jeg borte fra de jordiske ting og ble omsluttet av et syn av Guds herlighet. Jeg så en engel fly hurtig til meg. Han bar meg raskt bort fra jorden til den hellige stad. I staden så jeg et tempel, som jeg gikk inn i. Jeg gikk gjennom en dør før jeg kom til det første forhenget. Dette forhenget ble løftet opp, og jeg gikk inn i det hellige. Her så jeg røkelsesalteret, lysestaken med de sju lampene og bordet som skuebrødene lå på. Etter å ha skuet herligheten i det hellige, løftet Jesus det andre forhenget, og jeg gikk inn i det aller helligste.»

«I det aller helligste så jeg en ark; på toppen og sidene av den var det reneste gull. Ved hver ende av arken var en vakker kjerub, med vingene utbredt over den. Deres ansikter var vendt mot hverandre, og de så nedover. Mellom englene var det et gyllent røkelseskar. Over arken, der englene sto, var en overmåte klar herlighet, som syntes å være lik en trone hvor Gud bodde. Jesus sto ved arken, og idet de helliges bønner steg opp til Ham, steg røyken fra røkelsen i røkelseskaret opp, og Han bar fram deres bønner med røken av røkelsen til sin Fader. I arken var gullkrukken med mannaen, Arons stav som hadde skutt knopper, og steintavlene som foldet seg sammen som en bok. Jesus åpnet dem, og jeg så De ti bud skrevet på dem med Guds finger. På den ene tavlen var det fire, og på den andre seks. De fire på den første tavlen skinte klarere enn de andre seks. Men det fjerde, sabbatsbudet, skinte over dem alle; for sabbaten var satt til side for å holdes til ære for Guds hellige navn. Den hellige sabbat så herlig ut—en glorie av herlighet var rundt den. Jeg så at sabbatsbudet ikke ble naglet til korset. Hvis det ble det, ble også de andre ni budene det; og vi står fritt til å bryte dem alle, likeså vel som å bryte det fjerde. Jeg så at Gud ikke hadde forandret sabbaten, for Han forandrer seg aldri. Men paven hadde forandret den fra ukens sjuende til den første dag; for han skulle forandre tider og lover.» Early Writings, 32.

Da protestantene kom ut av den mørke middelalder i 1798, og Daniels bok ble avseglet, begynte det sjette riket i Bibelens profeti, dyret fra jorden med to horn i Åpenbaringen tretten, sin fremmarsj gjennom den profetiske historie. Protestantismen ble grunnlagt på det hellige dokument som kalles Den hellige bibel, og republikanismen ble grunnlagt på det hellige dokument som kalles Konstitusjonen. Gud hadde ført sin menighet i ørkenen ut av den mørke middelalder, men slik det også var med det gamle Israel under det egyptiske slaveriets tid, var sabbatsbudet blitt glemt. Idet Israel krysset Rødehavet på vei mot lovgivningen ved Sinai, krysset det moderne Israel Atlanterhavet på vei mot 22. oktober 1844, da loven på ny skulle bli åpenbart. Herren opppreiste atter et folk som skulle være betrodd hans lov, betrodd hans profetiske åpenbaringer, og som skulle bære protestantismens kappe. Det gamle Israel fikk de to steintavlene med De ti bud som symbolet på sin gjerning som betrodde hans lov, og det moderne Israel fikk Habakkuks to tavler som symbolet på sin gjerning som forvaltere av hans profetiske ord.

Det moderne Israel skulle bære begge sett med de to tavlene idet det frembar den tredje engels budskap for verden, hvilket er det budskap som forkynnes av dem som bærer protestantismens kappe. Protestantismen som kom ut av mørketiden, var den gang ufullstendig, likesom det gamle Israel var det da de drog gjennom Rødehavet. Protestantismen hadde bekjent Bibelen og Bibelen alene som sitt motto, men hadde en ufullstendig forståelse av Guds Ord gjennom århundrer med fortæring av den romersk-katolske kirkes hedenske læresetninger (det som var ofret til avguder). Gud hadde til hensikt at en sann protestant skulle representere hele Guds Ord, slik dette er symbolisert ved «loven og profetene», de to sett med de to tavlene som representerer både Guds folks gjerning og Guds karakter. Den første engels verk var å frembringe et ekte protestantisk folk som skulle være forvaltere både av Hans lov og av Hans profetiske Ord.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik Han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyver, de første, andre og tredje engels budskap, har Han skilt dem ut fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til betrodd forvaltere av sin lov og har overgitt dem de store profetiske sannheter for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er disse en hellig tillit som skal formidles til verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 fremstiller det folk som tar imot lyset fra Guds budskap og går ut som Hans sendebud for å forkynne advarselen over hele jorden.» Testimonies, bind 5, 455.

Advarselen som skal forkynnes av dem som er blitt identifisert som forvalterne av de to settene med to tavler, er rettet mot å ta imot katolisismens merke. Denne protesten er rettet mot Ahabs og Jesabels ulovlige forbindelse og ble fremstilt ved Elia på Karmel-fjellet. Overrekkelsen av de to steintavlene på Sinai-fjellet var et forbilde på overrekkelsen av Habakkuks to tavler av klede i historien fra 1842 til 1849. Habakkuks to tavler er symbolet på paktsforholdet mellom Gud og Hans protestantiske folk. Å forkaste disse tavlene ville være det samme som at det gamle Israel forkastet Guds lov.

Millerittene gikk inn i Det Aller Helligste og mottok sabbatens lys, men prøveprosessen var ennå ikke fullført. Samtidig gikk republikanismens horn gjennom nettopp den samme historien. Og begge hornene skulle nå en milepæl i sin felles fremmarsj i 1863.

Millers Elias-budskap frembrakte en gradvis renselsesprosess med det tilsiktede formål å opprette det protestantiske hornet, og i den identiske historien var det republikanske hornet involvert i en gradvis prosess av politisk utvikling. Begge hornene er på det samme jorddyret, så de må bevege seg i samklang gjennom hele jorddyrets historie.

Det første profetiske kjennetegn ved det republikanske hornet på jorddyret var handlingen å sette Grunnloven i kraft i 1789. I 1798, (endetidens tidspunkt da Daniels bok ble åpnet), skulle jorddyret tale for første gang som det sjette riket i Bibelens profeti. 1798 var begynnelsen på De forente stater som det sjette riket i Bibelens profeti, og den talen som fant sted ved begynnelsen av jorddyrets historie i 1798, skulle være et forbilde på den siste gangen det sjette riket ville tale, og denne tiden fremstilles som dragens røst. Når vi betrakter de lovene som ble vedtatt av det republikanske hornet i De forente stater i 1798, bør vi forvente å se en typifisering av de lovene som vil bli vedtatt i forbindelse med søndagsloven når De forente stater taler som en drage. Når vi

betrakter de følgende fire lovene, spør deg selv om de fire lovene som ble vedtatt i 1798, bærer Alfa og Omega som profetisk kjennemerke?

I 1798 vedtok De forente stater flere betydningsfulle lover kjent som Alien and Sedition Acts. Disse lovene var en serie på fire lover vedtatt av den føderalistisk kontrollerte Kongressen og undertegnet til lov av president John Adams, De forente staters andre president og tidligere visepresident under George Washington.

Naturaliseringsloven: Denne loven utvidet botidskravet for innvandrere til å bli borgere av USA fra 5 til 14 år. Den var primært rettet mot å begrense innflytelsen til nylige innvandrere, som ofte var alliert med opposisjonspartiet, de demokratisk-republikanske.

Loven om fremmede venner: Denne loven ga presidenten myndighet til å utvise ikke-borgere som ble ansett å utgjøre en trussel mot De forente staters sikkerhet i fredstid. Den ga presidenten adgang til å internere og utvise enhver ikke-borger han anså som farlig.

Alien Enemies Act: Denne loven ga hjemmel for pågrepelse, internering og utvisning av borgere fra land som var i krig med De forente stater. Den ble vedtatt som et forholdsregler under den spente atmosfæren i slutten av 1790-årene.

Oppviglerloven: Dette er den mest kontroversielle av Alien and Sedition Acts. Den gjorde det til en straffbar handling å offentliggjøre «falske, skandaløse og ondskapsfulle» skrifter mot regjeringen eller dens embetsmenn, med den hensikt å ærekrenke dem eller bringe dem i vanry. Kritikere så dette som et direkte angrep på ytrings- og pressefriheten.

Alien and Sedition Acts var svært kontroversielle og førte til betydelig motstand fra de demokratisk-republikanske, som mente at disse lovene krenket grunnleggende konstitusjonelle rettigheter og var rettet mot deres politiske parti. De hevdet at lovene var et inngrep i det første grunnlovstillegget, som beskytter ytrings- og pressefriheten. Til slutt spilte disse lovene en rolle i valget i 1800, da Thomas Jefferson og de demokratisk-republikanske vant presidentembetet og flertallet i Kongressen, noe som førte til opphevelsen av Sedition Act.

Det demokratisk-republikanske partiet mente at disse lovene krenket de grunnleggende rettighetene som ble opprettholdt av Grunnloven, og de mente også at lovene var rettet mot det politiske opposisjonspartiet. Det spiller ingen rolle at disse lovene ble opphevet eller senere utløp; Alfa og Omega fremstiller enden ved begynnelsen. I den historien hvor disse lovene ble vedtatt eller «talte» dem inn i lov, ble det føderalistiske partiet motarbeidet av et parti kalt demokratisk-republikanerne. Utviklingen av det demokratisk-republikanske partiet frembringer til slutt Det republikanske parti. Et politisk parti som i hovedsak ble samlet på grunnlag av et standpunkt mot slaveriet.

Historikerne identifiserer 1863 som selve midtpunktet i borgerkrigen, en krig som var basert på spørsmålet om slaveri. 1863 er også et veimerke for de nye standardbærerne for det protestantiske horn, som da forkastet den første tidsprofetien som ble gitt til Miller av engler (profetien om «sju tider» fra 3 Mosebok tjueseks). Kan det være et rent sammentreff at profetien om de sju tider tilfeldigvis er grunnlagt på lovene om slaveri som er fremsatt i det foregående kapitlet i 3

Mosebok? «Forbannelsen» som identifiseres ved «de sju tider», var løftet om at dersom paktslovene i kapittel tjuefem skulle bli ulydige mot, ville Israel deretter avslutte sin historie ved å vende tilbake til det slaveriet det ble tatt ut av da det begynte sin reise ved Rødehavet.

Fra 1798 til 1863 gjennomgikk det politiske partiet som var det demokratisk-republikanske partiet en rekke utrenskninger eller rystelser. Fra 1798 og fremover, og særlig fra 11. august 1840 og videre gjennom 1863, gjennomgikk den millerittiske bevegelsen en rekke utrenskninger og rystelser.

Det demokratisk-republikanske partiet, som var et av de tidlige politiske partiene i USA, ble ikke direkte omdannet til det moderne republikanske partiet slik det eksisterer i dag. I stedet gjennomgikk det over tid en rekke endringer og splittelser, noe som til slutt førte til dannelsen av flere ulike politiske partier før det republikanske partiet oppstod.

Det demokratisk-republikanske partiet, ofte forbundet med Thomas Jefferson og James Madison, ble grunnlagt mot slutten av det 18. århundre som et svar på det føderalistiske partiet. De demokratisk-republikanske gikk inn for en streng tolkning av grunnloven, delstatenes rettigheter og agrariske interesser.

Imidlertid begynte Det demokratisk-republikanske partiet innen 1820-årene å slå sprekker langs regionale og ideologiske skillelinjer. Den primære splittelsen fant sted under De gode følelsers æra (1817–1825), da det manglet sterk opposisjon mot James Monroes presidentskap. Denne perioden med politisk ro bidro til Det demokratisk-republikanske partiets tilbakegang. Partiet ble til slutt splittet i flere fraksjoner og utviklet seg til følgende politiske grupper:

Det demokratiske parti: Tilhengerne av Andrew Jackson, som ble den sjuende presidenten i 1829, dannet Det demokratiske parti. Jackson-demokratene støttet en sterk utøvende makt, ekspansjon vestover og en utvidet stemmerett for hvite menn.

Det nasjonalrepublikanske parti: Dette partiet oppstod som en reaksjon på Andrew Jacksons presidentskap og slo seg senere sammen med andre anti-jacksonske fraksjoner for å bli Whig-partiet. De nasjonalrepublikanske var generelt mer tilbøyelige til å støtte en sterk føderal regjering og økonomisk utvikling.

Anti-murerpartiet: Dette var et kortvarig politisk parti som oppstod i 1820-årene, hovedsakelig som en reaksjon på bekymringer knyttet til innflytelsen fra det hemmelighetsfulle frimurerbroderskapet. Det opptok i seg noen tidligere demokratisk-republikanere.

Whig-partiet: Dannet i 1830-årene omfattet whigene tidligere nasjonalrepublikanere, anti-frimurere og andre opposisjonsgrupper. De var kjennetegnet ved sin motstand mot jacksoniansk politikk, sin støtte til en sterk føderal regjering og sin fremme av industriell og økonomisk utvikling.

Det moderne Republikanske parti ble grunnlagt på 1850-tallet som et direkte svar på de tiltagende regionale spenningene omkring slaveriet. Det tiltrakk seg tidligere whiger, slaverimotstandende demokrater, Free Soilers og andre som motsatte seg utvidelsen av slaveriet til nye territorier. Den

første republikanske presidentkandidaten, John C. Fremont, stilte til valg i 1856, og partiets første seirende kandidat, Abraham Lincoln, ble valgt i 1860. Det republikanske parti oppstod således adskilt fra den demokratisk-republikanske tradisjonen og fulgte en særskilt utviklingslinje i amerikansk politisk historie.

I 1860 valgte Det republikanske parti sin første president. Det bygde på en koalisjon av politiske partier som var imot slaveriet. I 1863 «talte» Emansipasjonserklæringen slaveriet ut av eksistens. I 1863 «talte» det republikanske hornet, da representert ved Det republikanske parti, slaveriet ut av eksistens, mens det protestantiske hornet opphørte å være en bevegelse og ble Syvendedags Adventistkirken. Millerittbevegelsen tok juridisk og offisielt slutt i mai 1863, og i det året ble Moses' ed, profetien om slaveriet, forkastet. Den som har øre, han høre.

På dette punkt kan det være opplysende å gi en kort oversikt over «Moses' ed», slik den betegnes av profeten Daniel.

Ja, hele Israel har overtrådt din lov og vendt seg bort, så de ikke ville lyde din røst; derfor er forbannelsen blitt utøst over oss, og eden som er skrevet i Moses', Guds tjeners, lov, fordi vi har syndet mot ham. Daniel 9:11.

William Miller, som ble ledet av Gabriel og andre engler mens han gransket Guds Ord, ble først ført til de «sju tider» i 3. Mosebok tjuseks. Millers vitnesbyrd er at han i sitt studium av Bibelen begynte i 1. Mosebok, og derfor kom han åpenbart til 3. Mosebok lenge før han nådde de to tusen tre hundre årene i Daniel kapittel åtte, vers fjorten. Han brukte utelukkende Bibelen og en Cruden's konkordans.

Crudens konkordans har ingen henvisninger til de hebraiske eller greske ordene som deretter ble oversatt til engelsken i King James-bibelen. Miller betraktet «sammenhengen» i det avsnittet han studerte, som veiledning for sin forståelse av et ord eller et skriftsted. Når det gjelder hans forståelse av «de sju tider», er det meget enkelt å se at sammenhengen for «de sju tider» i kapittel tjuseks i Tredje Mosebok er kapittel tjuefem.

Kapittel tjuefem skisserer landets hvile, jubelåret og reglene om slaveri. Bestemmelsene i kapittel tjuefem er en del av «Moses', Guds tjeners, lov», som frembringer en velsignelse dersom den blir adlydt, og en «forbannelse» dersom den blir overtrådt. I kapittel tjuseks tilsvarer forbannelsen om de «sju tider» to tusen fem hundre og tjue år og fremsettes i den åpenbare sammenheng med reglene om landets hvile og prinsippene for slaveri. I kapittel tjuseks kalles straffen «min pakts trette».

Da vil også jeg gå fram mot dere i fiendskap og straffe dere sju ganger for deres synder. Og jeg vil føre sverdet over dere, et sverd som skal hevne min pakts strid; og når dere samler dere innenfor deres byer, vil jeg sende pest blant dere, og dere skal bli overgitt i fiendens hånd. 3 Mosebok 26:24, 25.

I denne sammenheng er den «pakt» som Gud har en «strid» om, den pakt som tidligere ble sitert i kapittel tjuefem. Straffen med de sju tider kalles «striden om» Guds «pakt», og den «forbannelse» som er knyttet til den, er at Israel skulle bli «overgitt i sine» fienders hånd, og når Israel først var

kommet inn i fiendenes land, (slik Daniel var) skulle Israel bli sine fienders slaver.

Da Moses nedtegnet Tredje Mosebok tjuseks, var oldtidens Israel nettopp blitt utfridd fra slaveriet i Egypt, og de prinsippene for slaveri som er fremstilt i kapittel tjuefem, ville medføre enten velsignelse eller forbannelse. Oldtidens Israel praktiserte aldri jubelårets forskrifter, og til sist ble både det nordlige og det sørlige riket spredt for «sju tider» til oppfyllelse av det Daniel kalte «Moses' forbannelse».

Paktsforholdet mellom Gud og Israel, som hadde begynt med deres slaveri i Egypt, endte med deres slaveri under Assyria og Babylon. De «sju tider» mot det nordlige riket endte i 1798, og de «sju tider» mot det sørlige riket endte i 1844. Utgangspunktet for de to periodene med sju tider er markert i Jesaja kapittel sju med en profeti om sekstifem år som ble forkynt av Jesaja for kong Akas av Juda i 742 f.Kr.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående fast. Jesaja 7:8, 9.

Jesaja hadde angitt at «innen» sekstifem år fra den tid da profetien ble fremsatt i 742 f.Kr., skulle det nordlige riket bli knust. Nitten år senere, i 723 f.Kr., ble det nordlige kongeriket Israel ført bort i fangenskap av kongen av Assyria, og førtiseks år senere tok kongen av Babylon det sørlige kongeriket Juda i fangenskap i 677 f.Kr. Profetien om sekstifem år frembringer seks historiske veimerker. Det første er 742 f.Kr., da forutsigelsen blir fremsatt. Nitten år senere, i 723 f.Kr., ble det nordlige riket ført bort i fangenskap av assyriene. Førtiseks år senere, i 677 f.Kr., ble det sørlige riket ført bort i fangenskap av babylonerne. De første to tusen fem hundre og tjue år som begynte i 723 f.Kr., endte deretter i 1798. Så, i 1844, ble de to tusen fem hundre og tjue år som begynte i 677 f.Kr., fullført. Fra 1844 strakte forutsigelsen seg nitten år videre til 1863 for å fullføre hele den profetiske strukturen, for når Alfa og Omega markerte nitten år for å begynne den profetiske strukturen, må det være nitten år for å nå dens ende.

Det gamle Israel ble befridd fra slaveriet i Egypt, og ved ulydighet ble både det nordlige og det sørlige riket ført tilbake til slaveri. Profetiene overskrider den profetiske historien om det gamle, bokstavelige Israel og går over til det moderne, åndelige Israel, og dermed er temaet for alle de profetiske veimerkene slaveri.

Profetien i Jesaja sju ble framlagt for den onde kong Akas av Jesaja i 742 f.Kr., da en forestående borgerkrig mellom nord og sør ble identifisert. Akas' sørlige rike var det bokstavelige herlige land i det gamle Israel. I 1798 begynte det åndelige herlige land i Bibelens profeti å herske som det sjette riket i Bibelens profeti. Da de sju tider mot det bokstavelige herlige land tok slutt i 1844, var det, som i historien om kong Akas, en forestående borgerkrig. Innen 1844 hadde uroen med politiske partier som brøt opp og dannet allianser, nesten helt falt til ro i to klasser av politiske overbevisninger. Når det gjaldt slaveriet, var demokratene for slaveri og republikanerne mot slaveri. Fra 1798 til begynnelsen av borgerkrigen i 1860 hadde prosessen med å utvikle to klasser av politiske partier blitt avklart.

Akaz representerte det bokstavelige herlige land og var derfor et forbilde på det åndelige herlige land. Akaz' historie er et forbilde på den profetiske historie hvor profetien ble forkynt i 742 f.Kr., og er derfor et forbilde på den historie hvor profetien tok slutt. I den innledende historien hadde det nordlige riket, bestående av ti stammer, revet seg løs fra de to andre stammene i protest mot den guddommelig opprettede regjering hos de to sørlige stammene. De ti nordlige stammene hadde dannet et forbund med Syria, som er et forbilde på alliansen mellom det sørlige forbund og en makt som symbolsk er fremstilt ved Syria.

Dette korte sammendraget påviser at de sju tider i 3. Mosebok 26 er en paktsforpliktelse som fastsetter enten en velsignelse for lydighet eller «forbannelsen» av trelldom for ulydighet. Det nordlige og det sørlige riket begynte sammen som én nasjon som ble utfridd fra trelldom, bare for ved sine respektive avslutninger å bli overgitt til trelldom igjen.

De sekstifem årene ved avslutningen av disse profetiene om slaveri endte med det åndelige Israel i det åndelige herlige land, midt i selve dødpointet av en borgerkrig i nord mot sør. Motstanderne i borgerkrigen var et rike som dannet en konføderasjon og brøt ut fra den guddommelig opprettede regjeringen som befant seg i det motsatte riket.

Fra 1798 og frem til borgerkrigen ble republikanismens horn ført gjennom en prosess som frembrakte to klasser av politiske motstandere, hvilke representerer to sider av slaverispørsmålet. De slaverivennlige motstanderne, som søkte å videreføre slaveriet, tapte kampen.

Fra 1798 og frem til borgerkrigen ble protestantismens horn ført gjennom en prosess som frembrakte to klasser av religiøse motstandere, hvilke representerer to sider av slaverispørsmålet. De slaverivennlige motstanderne, som søkte å videreføre den opprinnelige forståelsen av profetien om slaveriet, tapte kampen.

I 1863 lyktes republikanismens horn å forkaste slaveriets praksis.

I 1863 lyktes protestantismens horn i å forkaste slaveriets profeti.

Ved å gjøre dette forkastet de Millers verk, Elias for hans tid. Ved å gjøre dette forkastet de også «Moses' ed», grunnsteinen for deres tid. Moses og Elias ble da forkastet, bare for å vende tilbake den 11. september 2001.

Alfa og Omega, den underfulle språkkyndige, nedtegnet sin guddommelige signatur gjennom hele tidsprofetien i «Moses' ed», som Han selv forkynte som Palmoni, den underfulle telleren. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående fast.